

var isørigt ikke fremsat for at kaste nogen Dabel paa Kjøbenhavns Commune; det forekommer mig i og for sig at være en høist naturlig Tendents hos enhver som helst Commune; kun er det baade Rigsdagens og Regjeringens Pligt at holde igjen derimod. Men mine Ytringer i den Henseende vare dog vistnok berettigede, naar man tager Hensyn til, hvad der foreligger. Der foreligger nemlig, at Kjøbenhavns Communalbestyrelse gjentagne Gange har søgt at inddrage Personer under sit Bestatningsomraade, som staae i et saadant Forhold til en anden Commune, at de skulde ind under dens Bestatning, skjøndt der ikke kunde være Spørgsmaal om, at den anden Commune kunde gjøre Gjengjæld overfor Kjøbenhavn, og at Kjøbenhavns Communalbestyrelse fremdeles med Hensyn til Delingen af Skatten, hvor de paagjældende Personer opholdt sig en Deel af Aaret i flere Communer, har fastholdt en særegen Regel i Communens Interesse, forskjellig fra hvad der gjaldt ligeoverfor andre Communer. Det ærede Medlem meente, at hvad jeg havde udtalt om den Maade, hvorpaa Skatteblanketterne vare blevne udstedte i indeværende Aar uden Hensyn til den nye Landcommunallov, indeholdt, som han tillod sig at bemærke, aldeles Intet. Det forekommer mig imidlertid, at det Forsvar, som det ærede Medlem i den Henseende førte for Kjøbenhavns Communalbestyrelses Fremgangsmaade, just ikke var meget heldigt, det indskrænkede sig egentligt til at sige, at den Deel, som den optog i Blanketterne, optog den ifølge Lovens udtrykkelige Betydning, hvorimod der ikke var nogen Lov, som foreskrev, at den skulde optage den nye af mig nævnte Bestemmelse. Det forekommer mig imidlertid at være meget uheldigt, om der virkelig skulde udfordres en Lov for at bringe Kjøbenhavns Communalbestyrelse til at optage i Blanketterne, hvad der virkelig maa siges at være af Interesse for en stor Deel af Kjøbenhavns Beboere.

Steenstrup: Den høitærede Minister kom med en Udtalelse, hvorimod jeg skal tillade mig at neblægge en Indsigelse. Han paastod, at man fra Loven af 25de Juli f. A. kunde drage en Parallel overfor det nærværende Udkast,

saaledes at man af den Omstændighed, at Folkethinget tilsidst gif ind paa en Skattelov, der ikke havde den ved anden Behandling foreslaaede stigende Scala, kunde slutte, at man nu kunde slaae fast, at begge Thing vare enige om at holde paa en Scala, som sluttede respectiv enten med 1200 eller 900 Rd., med eet Ord: paa et lavt Punkt. Jeg troer, at denne Slutning ikke holder Stik. Der var ifjor et Moment, som ikke er tilstede ved denne Lov, og det var et Nødvendighedens Tryk; man skulde have denne Statskattelov ud, og altsaa var et Forlig nødvendigt. Jeg tvivler ikke om, at det Punkt, som Folkethinget dengang slog fast, at man ikke kunde nøies med en Scala, der endte med 1200 Rd., endnu vil have det langt overveiende Fleertal for sig. Dersom det atter kommer frem — hvad jeg ikke betvivler vil skee ved en senere Behandling — er Ulempen imidlertid, hvis Thingene ikke enes, ikke større, end at den Lov, der gjælder, kan bruges, og man behøver altsaa ingen ny Lov. Altsaa det Tryk, der ifjor hvilede paa Folkethinget, kan ikke ved denne kommunale Lov hvile paa Thinget iaar. Forøvrigt skal jeg ikke detailleret gaae ind paa Debatten, men kun for mit Vedkommende erklære, at naar ikke en ganske anden stigende Scala — eller er man bange for en „stigende“ Scala, saa kan man meget godt faae en dalende Scala — bliver antaget, eller dersom ikke ganske andre Hensyn blive tagne til den egentlige Skatteevne, end skeet er i det foreliggende Forslag, og dersom der ikke bliver foretaget en Forandring med Hensyn til den intercommunale Bestatning, seer jeg meget godt, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne stemme for Loven ved dens endelige Behandling.

J. A. Hansen: Den høitærede Indenrigsminister anførte med Hensyn til Spørgsmaalet om Revision af disse Love, at den Mening, jeg idag har udtalt, ikke tidligere er gjort gjældende, uagtet der er forløbet nogle Aar, siden Revisionslovsforslaget i 1864 blev forelagt. Jeg veed imidlertid ganske bestemt, at der fra flere Medlemmers Side er gjort alvorlige Indsigelser imod, at denne Lov og enkelte andre, der vare i samme Tilfælde, ikke